

ling oplyst, fornemmelig Udgifter til Lægernes Diæter, til Medicamenter, Sygeoppassere og Nattevagter, hvorimod de allervæsentligste Udgifter, som saadanne Sygdomme paasøre Kommunerne, navnlig til Desinficering, Fattiges Begravelse osv., om saadanne Udgifter end have beløbet sig til meget store Summer, skulle udredes af hver Kjøbstadkommune for sig, og det har for Landkommunernes Vedkommende herovt paa Amtsraadets Beslutning, om der kunde ydes disse nogen Hjælp af Amtsrepartitionsfonden, naar Forholdene vare særdeles trykkende, Kfr. Justitsministeriets Skrivelse af 16de Februar 1854. — Det forekommer derfor Udvalget, at der ikke kan være nogen Betænkelse ved at lade ogsaa de ifkun mindre betydelige Udgifter til smitsomme Sygdomme, som hidtil have været Gjenstand for Fordeling mellem Kjøbstæderne, udredes af hver Kjøbstad for sig.

Hvad Udgifterne til syfilittiske Sygdomme angaar, erkjender Udvalget, at Meget taler for, at disse som i Lovforslaget foreslaet bør bæres af hver Kjøbstadkommune for sig. Dette vil komme de smaa Kjøbstæder tilgode, som nu, uden selv at have nogen tilsvarende Udgift, maa deltage i at udrede de ofte meget betydelige Udgifter, som Manglen paa hensigtsmæssige Foranstaltninger i en i samme Amt liggende stor Kjøbstad eller dennes særlige Forhold som Søfartssted, Garnisonssted osv., stundom kunne foranledige.

Noget tvivlsommere har Spørgsmaalet stillet sig for Udvalget med Hensyn til den i Lovforslagets § 1 Extra g nævnte Udgift efter Loven af 29de December 1857 §§ 8 og 13 angaaende smitsomme Sygdomme blandt Husdyrene, idet det vel kunde tænkes, at disse, hvor Kræppe eller anden smitsom Sygdom hos Husdyrene nødvendiggjorde Nedslagning af det hos Brænderieiere opstaldede Kvæg eller Bognænds Hestebesætning, ville kunne løbe op til en for en lille Kjøbstadkommune meget betydelig Sum. — Men ogsaa i mange andre Forhold kan den enkelte Kommune dog træffes af Uheld og paasøres Udgifter, uden at der kan forventes Erstatning, og

at lade en anden maafe ikke bedre økonomisk stille Kjøbstad, som har undgaaet hnt Uheld, tage Del i at bære den forstes derved paadragne Omkostninger, synes langt mere ubilligt end at lade den, hvem Uheldet rammer, bære Kosten. — Dertil kommer, at det ved det Dyrcegetilsyn, der nu haves i alle Kjøbstæder, og den hurtige Hjælp, som kan stiftes, vistnok vil være meget sjældent, at et saadant Uheld i noget større Omfang vil indtræde.

Hvad endelig angaar de i Lovforslagets § 4 omhandlede lidet betydelige Udgifter til saadanne Fattiges Underhold, hvis Forsørgelsesstedet har kunnet ubfindes (Plakaten af 28de December 1827), samt til de i Forordningen af 26de Juni 1844 om Fribeholdningsvæsenet i Danmark § 13 nævnte Almestueer, saafremt disse, hvad sjældent finder Sted, falde Kjøbstadkommunerne tillast, da der Udvalget med Lovforslaget entigt i, at disse ikke bør være Gjenstand for Fordeling, men udredes af hver Kjøbstadkommune for sig, ligesom de for Landets Vedkommende afholdes af Amtsrepartitionsfondene.

Skjøndt nu Udvalget alt i Slutningen af forrige Maaned foreløbigen havde forenet sig om de foranstaaende Bemærkninger som Grundlag for dets Betænkning over Lovforslaget og eventuelle Endringsforslag til dette, maatte man dog anse det rettest, forinden dens endelige Vedtagelse, at søge at erfare, hvorvidt Indenrigsministeren delte Udvalgets Betragtning af Sagen baade med Hensyn til Ophævelsen af det omhandlede Fællesskab mellem et Amts Kjøbstæder og med Hensyn til den fremtidige Udredelse af de paagjældende Udgifter, hvilket for et Mindretal af Udvalgets Medlemmer (M. Rasmussen og N. Pedersen) var en Betingelse for, at disse med Hensyn til Udgiftsfordelingen for Tiden vilde udtale nogen bestemt Anskuelse. — Udvalget indbød i dette Diemed Indenrigsministeren til et Møde. Hidtil forhindret i at kunne afholde dette har Indenrigsministeren imidlertid givet Tilsagn om, at Sagen, selv om den ikke føres videre i denne Sæssion, skal blive Gjenstand for Indenrigsministeriets Overveelse og Behandling, saa at Lovforslag herom i den nærmeste